

BURMESE
CLASSIC
.COM

၅။ ဆံချည် တချောင်း

ရန်ကုန်မြို့ 'သဒ္ဓါ' လမ်းတွင် 'ပို့ဇီးဗစ်လာ' ခေါ် အတော်အတန်ကျယ်ဝန်းသောခြံကလေး တခြံရှိရာ ၎င်း၏အလယ်တွင် အပြာရောင် ဆေးသုတ်ထားသော တံတိုက်ကလေးတတိုက်ရှိ၏။

အချိန်မှာ ညဉ့် ၁ နာရီခန့်ရှိ၍ ရန်ကုန်မြို့တမြို့လုံးမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပြီး အထူးသဖြင့် 'သဒ္ဓါ' လမ်းမှာ မြို့လယ်တွင် ဖြစ်သော်လည်း အစွန်အဖျားကျသော ရပ်ကွက်တကွက် ဖြစ်သည့်ပြင် အိမ်တအိမ်နှင့် တအိမ်လည်း ကျယ်ဝန်းသော ခြံစည်းရိုးများခြားလျက်ရှိသောကြောင့် သာဠိပင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေရာ အကယ်၍ ထိုအချိန်တွင် လူသား တယောက် သွားလာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိပါက ခိုးသား ဓားပြသည်လည်းကောင်း၊ လူသတ် ယောက်ျား သော်လည်း ကောင်း ဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။

ပို့ဇီးဗစ်လာ ခြံအတွင်းရှိ တိုက်ကလေးမှာ တောင်ဘက်ခေါင်းရင်းတွင် မှန်ပြွတ်တင်းပေါက် များအပြည့်ရှိလျက် အတွင်းမှ တံတိုင်းပျားကာရံထား၏။ နွေအခါများ၌ အိမ်ရှင်သည် တောင်လေကို ခံယူရန် ပြွတ်တင်းပေါက်မှန်တံခါးများကို ဖွင့်ထားတတ်လေသည်။

တပေါင်းလ၏အနောက်ဘက်၌ရှိ၍ ပြည့်ဝန်းလျက်ရှိသော လမင်းကြီးသည် တအားကုန် သာယာလျက်ရှိလေရာ အေးမြသောလရောင်များသည် ထိုတိုက်ကြီး၏ ခေါင်းရင်းဘက် အိမ်ခန်း အတွင်းသို့ ထိုးဝင်ကျရောက်လျက်ရှိလေသည်။

အခန်းအတွင်း၌ကား တယောက်အိပ် ကြေးခံတင်တလုံးရှိရာ အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်ရှိ ရုပ်ရည် သနားကမားရှိသော မိန်းမတယောက်သည် အိပ် မော ကျ လျက် ရှိ၏။ မိန်းမဌာယ်သည် အလွန် ပါးလွှာသော ခိုင်လွန်အင်္ကျီ လေး ပြတ်ကို ဝတ်လျက် လကျောသက် လက်ကို အပေါ်သို့တင်ကာ ကျော့ထားပြီးလျှင် လက်ဝဲဘက် ကိုယ်မှ နံဘေးသို့ဝပ်ဆန့်ဆန့်ချထားလေသည်။ ဝတ်ဆင်သော လုံချည်မှာ အပြာရောင်ပိုးတွန့်လုံချည်ဖြစ်လေသည်။

ဆံပင်ပျားမှာ ခေါင်းဆုံးပေါ်တွင် ကဝိုက်ခိုက်ပြန်ကြလျက်ရှိရာ လရောင်မှာ ကိုယ်အထက် ပိုင်းကို ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးထားသကဲ့သို့ရှိလေသည်။

အိပ်ပျော်နေသူသည် အင်္ကျီတဘက်သို့ စောင်းလိုက်ပြီးမှ ယခင်က အနေအထားအတိုင်း ပြန်၍ ဖြစ်လာပြန်သည်။ မှီမောက်သောရင်ဆုံမှာ အသက်ပြင်းစွာရှူခြင်းကြောင့် နှိပ်ကုံ မြင့်တုံ ရှိနေလေ၏။

တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်အချိန်ဖြစ်သဖြင့်တကြောင်း ကြည်လင်စေားမြသော လရောင်၏ အားပေးမှုကြောင့်တကြောင်း ရှူမြင်ကွင်းမှာ အလွန်တပ်မက်ဘွယ် ကောင်းသော ရှူမြင်းကွင်းတခု ဖြစ်လေသည်။

အလွန်ဆိတ်ငြိမ်သည့်အတွင်းမှ တံခါးသည် 'ကျီ'ကနဲတချက် မည်၍ ပွင့်သွားပြီးနောက် ခပ်မဲမဲ အရိပ်ကြီးတခု ထိုးဝင်လာလေသည်။ အရိပ်မှာ ယောက်ကျားတယောက်၏ အရိပ်ဖြစ်၍ ခုတင် ပေါ်သို့ ထိုးဝင်လျက်ရှိသော လရောင်၏ တန်ပြန် အလင်းရောင်ကြောင့် ဝိုးဝါးမျှလင်းလျက်ရှိသော အခန်းကလေးအတွင်းတွင် မည်းနက်သည့် အရိပ်ကြီးမှာ ပိုမို ထင်ရှားလျက် ရှိနေ၏။

ထိုယောက်ျားသည် ကြောင်၏ ပေါ်ပါးခြင်းဖြင့် ခြေဖျားကို ထောက်ကာ ၃ လှမ်းမျှဖြင့် အိပ်ရာအနီးသို့ ရောက်သွား၏။ ထို့နောက် ခေတ္တမျှ ရပ်လိုက်ကာ အကြံထုတ်သည့် ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို တချက်မျှ ဆွဲကုတ်လိုက်လေသည်။ သူသည်ရှေ့သို့ တိုးရမည့်အလုပ်ကို ချည်တုံချတုံ ဖြစ်၍ နေသကဲ့သို့ တကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လျက် ရှိလေသည်။

ခုတင်၏ တဘက်အစွန်း အုတ်နံရံနှင့် ကပ်လုမတတ်ရှိ၏။ ဖြူစင်သော အိပ်ရာခင်းပေါ်တွင် အိပ်မောကျလျက်ရှိသော မိန်းမရွယ်မှာ လရောင်အောက်တွင်သဘာဝအတိုင်း အစွမ်းကုန် လှုပ်လျက် ရှိ၏။ သို့သော် အိပ်ရာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသော ယောက်ျားသည် သဘာဝ၏ တပ်မက်ဘွယ် ကောင်းသော ရွှေခင်းကို ဂရုမစိုက် သူကျူးလွန်မည့် ပြစ်မှုကိုသာ နက်နဲစွာ ကွေးတော့လျက် ရှိလေသည်။ သူသည် လက်တဖက်ကို နှံ့ဘေးသို့ ချလျက် အခြားလက်တဖက်၌ တူတချောင်းကိုင်ကာ ခုတင်စွန်းနှင့် ထိလုမတတ် ချဉ်းကပ်လာ၏။ ထိုအခါမှ အိပ်နေသူ၏ မျက်နှာကို ယခင်ကထက်ပို၍ ထင်ရှားစွာ မြင်ရလေသည်။

အိပ်နေသူ၏ မျက်နှာ၌ လှပခြင်းထက် သနားဘွယ် အမူအရာများက ပို၍ နေပေ၏။ သို့သော် အိပ်ရာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသော ယောက်ျားသည် ထိုအရာများကို ပြည်ပိုးကားချထား သကဲ့သို့ မမြင်နိုင်ဘဲ ရှိနေတော့၏။

အိပ်နေသူသည် လက်ဝဲဘက် လက်ဝဲဝါးကို လှန်၍ထားရာမှ မောက်လိုက်၏။ လက်သွကြွယ် ၌ကား ပလက်စီနီခေါ် ရွှေပြူဖြင့် လုပ်ထားသော လက်စွပ်ကလေးကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

“ဪ... သူတို့ချင်း လက်စွပ်လဲထားတယ်ဆိုတာ ဒီလက်စွပ်နဲ့ တူတယ်”
ဟု လူသတ်ယောက်ျားသည် သတိပြုလိုက်၏။ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသည် ယခင်ကထက် ပို၍ နက်ရှိုင်းလာသကဲ့သို့ရင်း အချိန်များသည်လည်း ယခင်ကထက် ပို၍ မြန်လာသကဲ့သို့ရင်း လူသတ် ရ၏။ လူသတ်ယောက်ျား၏ မျက်နှာမှာ ယခင်ကထက်ပို၍ ခက်ဆန်လာဟန်ဖြင့် နှိပ်မီးဖျားကို

ပြင်လိုက်၏။ ထို့နောက် တူကို တအားမြှောက်လိုက်ပြီးလျှင် အိပ်နေသော် ဦးခေါင်းရှိရာသို့ တအားစိုက်၍ ချလိုက်လေ၏။

တူချက်ကား ပြင်းထန်လှလေသည်။ ဦးခေါင်းမှ ဆွေးများ ပြာထွက်လာ၏။ မိန်းမရွယ်သည် သွေးခွေးတန်းဖြင့် တွန့်လိမ် လှုပ်ရှား၍ သွား၏။ လူသတ်သမားသည် ပါးစပ်မှ တစုံတရာ ရွတ်ဆိုရင်း မိန်းမ၏ ဦးခေါင်းကို ၂ ချက် ၃ ချက်မျှ ဒလပေ ခိုက်နှက်ပြန်ရာ မိန်းမသည် မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်၍ သွားတော့၏။

ထို့နောက် သူ၏တူကိုချထားလိုက်ကာ အလောင်း၏ လက်သို့ကြွယ်မှ လက်စွပ်ကို ဆွဲဖြုတ်၍ ယူလိုက်၏။ ခေါင်းအုံးအောက်မှ တွေ့ရသော ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ပွင့်လိုက်ရာ စိန်နားကပ်တရံ၊ စိန်ကြွယ်သီးတရံ၊ ငိန်ရင်ထိုးတရံနှင့် ကျောက်ကြီးတက်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ၏ အင်္ကျီ အိတ် ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

အဝတ်ထည့်သော ဘီမိုအံ့ဆွဲများမှ ပတ္တာများကို ဝက်အူလှည့်ဖြင့် ပြုတ်ရာ အတွင်းမှ ငွေထည့်သော ဆံသေတ္တာကလေးတလုံးကို တွေ့ရ၏။ သော့ကို မတွေ့ရသဖြင့် ထိုသေတ္တာကလေးကို ဝက်အူလှည့်နှင့်ပင် ကလန်၍ ပွင့်သောအခါ သေတ္တာကလေး ပွင့်သွားပြီးနောက် အတွင်းတွင် တရာတန်နှင့် တဆယ်တန် ငွေစက္ကူ အသစ်များကို သားချေကြိုးဖြင့် အထပ်လိုက် စည်းနှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လူသတ်သမားသည် သေတ္တာကလေးကို တော်ရာသို့ပစ်လိုက်ပြီးနောက်ငွေစက္ကူအထပ်များကို ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အလောင်းကို တချက်မျှပင် ပြန်၍မကြည့်ဘဲ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။ ပီးရိုခန်းဘက်သို့ရောက်သောအခါ အတွင်းမှ မင်းတုန်းပြုတ်၍ နေသောပြုတင်းပေါက်ကိုကျော်၍တက်ပြီးနောက် ခြံထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

တနေ့သောနံနက်ခင်း၌ ကျွန်တော်သည် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှဆံပင်ညှပ်ခံပြီးနောက် အိမ်ရှေ့စားပွဲအနီးတွင် ဦးခေါင်းကို တချက်နှစ်ချက်မျှကုတ်၍ ရေချိုးရန် နောက်ဖေးခန်းသို့ဝင်ခဲ့၏။

ရေမိုးချိုး၍ အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာရာ ဓာတ်ခွဲခန်း အတွင်းမှ စက္ကူကလေးတချပ်ကိုခံ၍ ထွက်လာသော ဦးထင်ကျော်နှင့် ပက်ပင်းပါတွေ့ရလေသည်။ စက္ကူချပ်ပေါ်၌ကား ဆံပင်တချောင်းကို မလွင့်အောင် တတက်တချက် ပထပ်တစစ်ကြိုးပြား ကလေးတလုံး အသေအချာကပ်ထား၏။

ကျွန်တော်။ “ဘာလဲဗျာအရာကြီးရဲ့၊ ခောခောမီးမီး ဘာများ ခမ်းသပ်လာပြန်တာလဲ”
ထင်။ “ကိုတင်မောင် ဒီကနေ့ ဆံပင်ညှပ်ပြီး ခေါင်းလျှော်လာတာကိုး၊ ပါရုန်းမှာ
ခေါင်းလျှော်ခဲ ဘယ်လောက်ယူသလဲဗျာ”

ကျွန်တော်။ “ညှပ်ခဲ ၁ ကျပ်၊ လျှော်ခဲ ၁ ကျပ် ပေါ့ဗျာ။ နေပါအုံး၊ ကျွန်တော်
ခေါင်းလျှော်တာ ဘာဖြစ်လို့သိသလဲ”

အိမ်ရှေ့စားပွဲက မုန့်ချပ်ပေါ်မှာ ခင်ဗျားခေါင်းက ဆံပင်တချောင်း ကျွတ်ကျကျန်ခဲ့တာ
ကြည့်လို့သိတာပေါ့ဗျာ၊ ရေလျှော်ထားတဲ့ ဆံပင်နဲ့ ဆီလိမ်းထားတဲ့ဆံပင်နဲ့ အကွာကြီးဘဲ၊ ပြီးတော့
ဆံပင်ဟာ ခင်ဗျား ဆံပင်အများက ထိထိရီရီပြတ်လဲပြတ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ဆံပင်နဲ့လဲ
အရောင်ချင်း မတူဘူး”

“ဘယ်နှယ် မတူရမှာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားရော ကျုပ်ရော နှင်ယောက်စလုံး ဆံပင်ဖြူကြသေးတာမှ
မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါပေမဲ့ မတူဘူး ကိုတင်မောင်၊ ဪ...ဒါထက် ခင်ဗျားအခု အသက် ဘယ်လောက်
ရှိပြီလဲ”

“၄၂ နှစ်”

“ခင်ဗျား အသက် ၄၂ လောက်မှာ ဆံပင်ဖြူလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ၅၀ ကျမှဖြူမယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လုပ်သိလဲ”

“သိတာပေါ့ဗျာ၊ ဆံပင်ရဲ့ အသွေးအရောင်ရယ်၊ အောက်ခြေက အမြစ်ရယ်၊ အဲဒီအမြစ်ထဲက
သွေးအိမ်ရယ်၊ အဲဒီသွေးအိမ်ကို သွေးကြောဝင်ထဲအပေါက်ရယ်၊ ဒီဟာတွေကို ကြည့်လိုက်ရင်
မုန့်နိုင်တာပေါ့၊ ဆံပင်ဟာ ကျုပ်တို့ သာမန်မျက်စေ့အမြင်မှာ အပ်ချည်မျှင်အနက်တချောင်းလို
နေပေမဲ့ မုန့်ဘိလူးနဲ့ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ သောင်ပြင်မှာ လေတိုက်လို့ လိုင်းတုန်ကလေး
ထနေသလို လိုင်းထနေတာ တွေ့ရတယ် ကိုတင်မောင်နဲ့၊ အရေပြားနဲ့ အပေါ်ပိုင်း ဆံပင်ကို
ဓာတုဗေဒ ဝေါဟာရ အားဖြင့် (ကျူတယ်လီ) လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီအောက်က အရေပြား
ထဲမှာ အခန်းမကလေးတွေ တည်ရှိတယ်၊ အဲဒါ(ကိုတက်)လို့ ခေါ်တယ်၊ အလယ်ပိုင်းကိုတော့
(မီဂျူလာ)လို့ ခေါ်တယ်”

“အက်ပြောခမ်းပါအီးဗျာ၊ ခင်ဗျာ မဟုတ်တော့ကို ကြားရတာ မငြီးပါဘူး”

“ဟော ကိုတင်မောင်ကတော့ လူကိုမြှောက်ရော့မယ်”

“မြှောက်တာမဟုတ်ပါဘူး ဦးထင်ကျော် ကျွန်တော်တကယ် ပြောတာပါ”

“ဆံပင်ဟာ အရေပြားအောက်ကို ဝင်သွားပြီး အောက်ခံ တုင်းကလေးထဲ ရောက်သွားတယ်
ကိုတင်မောင်နဲ့၊ အဲဒီတုင်းကလေးဟာ အများအားဖြင့် အဲပွင့်သဏ္ဌာန်ရှိတယ်၊ တချို့လဲ ပြားချပ်ချပ်
ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီ ပြားချပ်ချပ်ဖြစ်နေတဲ့ တုင်းထဲက ပေါက်တဲ့ဆံပင်ဟာ ဆံပင်ကောက်များတောင်
အထူးအားဖြင့် လူမည်းမျိုး ကပွလိတွေမှာ တွေ့ရတယ်၊ ဒီဟာနဲ့ မ ပြီးသေးဘူး၊ အော့မှာ
အမြစ် ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီ အမြစ်က ပယ်ဖျက်သီး သဏ္ဌာန်ရှိပြီး ‘ဖော်လစ် ကွ’ လို့
ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ ဖော်လစ်ကွ အောက်ကမှ ‘ဖက် ပီလာ’ ခေါ်တဲ့ ခံစားရုံရှိတယ်၊

ဒီဆီဆိုး အောက်ဆုံးထဲ၊ အဲဒီ ဆီဆိုးထဲကိုမှ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဦးနှောက်က သွေးကြောတွေ စိမ့်ဝင်ပြီး ဆီလောင်းပေးတာကိုးဗျ၊ ပန်းပင်များလိုပေါ့ဗျာ၊ အပေါ်မှာ ပင်စည်ပင်ခက်နဲ့ အရွက်တွေ အသီး အပွင့်တွေအောက် အညာထဲအမြစ်၊ အဲဒီအမြစ်အောက်ကိုမှ ရေနဲ့မြေဩဇာတက်စိမ့်ဝင်သလိုပေါ့”

“ကောင်းပါဗျာ၊ ကြယ်ဝရံလင်ပါပေတယ်”

“ဆံပင်ဟာ ဖျမ်းမျှခြင်း ကလေးကို လက်မ ဝက်လောက် ရှည်ပြီး တနစ်ကို ငါးလက်မ ခြောက်လက်မလောက်ရှည်တယ်၊ အသွေးရောင်နဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ အနက်ရောင်ရှိတယ်၊ အညိုရောင် ရှိတယ်၊ အနီရှိတယ်၊ အဲဒီအနီရောင်ဆိုတာကတော့ စောစောက ကျုပ်ပြောတဲ့ အခန်းမာကလေး တွေမှာ ရှိတဲ့အနီ ပေါင်ဒါမုန့် တမျိုးရောစပ်ထားတဲ့ အရာဝတ္ထုက ဖြစ်လာတာတဲ့၊ ဥပမာ ဆံပင် နက်နေရင် အဲဒီအိမ်ငယ်ကလေးထဲမှာရှိတဲ့ ပေါင်ဒါမုန့်က နက်နေတယ်၊ ဆံပင်နီရင် နီတယ်၊ မြူရင် မြူတယ်ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီ အရောင်အသွေး ပြောင်းတာတွေဟာ အောက်က ဆက်စပ်နေတဲ့ သွေးကြောထဲ သွေးရဲ့ အားပေးမှုကြောင့် ဖြစ်တာပေါ့၊ ဆံပင် မြူ တယ်ဆိုတာလဲ အမျိုးမျိုး ရှိတယ်၊ လူကယောက်ရဲ့ မျိုးရိုးကို လိုက်ပြီး မြူတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ အများ အားဖြင့် အသက် အရွယ်ကြောင့်သော်၎င်း၊ မကျန်းမာ၍ သော်၎င်း၊ ဝမ်းနည်းပူသွေး၍သော်၎င်း ဗီတာမင်ဓာတ် တခုခုလို၍သော်၎င်း စိတ်ကို အပြင်းအထန်ထိခိုက်တုန်လှုပ်စရာ အကြောင်းတခုခုကြောင့်သော်၎င်း ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ၊ ဪ...ကိုတင်မောင် အလုပ်သွားရမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျုပ်ကလဲ အလိုက်မသိ အားမနာ စကားကြောရှည်နေလိုက်တာဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဗဟုသုတဆိုတာ တန်ဖိုး အင်မတန် ရှိပါတယ်”

ထို့နောက် ကျန်တော်လည်း အလုပ်ချိန် နီးသည်နှင့် အိပ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

နောက်တနေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ ကျန်တော်နှင့် ဦးဆောင်ကျော်တို့သည် လမ်းလျှောက် ထွက်ကြပြီးနောက် ကမ်းနားဘက်မှကွေ့၍ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် လမ်းလျှောက် အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်တွင် မောင်ဘိုးလူ ပြင်၍ပေးသော လျှောက်ရည် နှင့် ကြက်ဥကြော် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သစ်များကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လျက် ရှိကြစဉ် တိုက်ရှေ့သို့ ကားတစီး ဆိုက်လာပြီးလျှင် စုံထောက် အပ်စပိတ်တော် ဦးအုန်းဘူးသည် တိုက်ပေါ်သို့ တက်လာလေသည်။

“ဦးအုန်းဘူးသည် ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်သို့ ကိုယ်ကို လှဲလိုက်ပြီးနောက် မောင် ဘိုး လူ လာရောက်ချပေးသော လျှောက်ရည်ကို မသောက်နိုင်သေးဘဲ...”

“ဒီကနေ့ မနက်စောစော လူသတ်မှုတခုတော့ ဖြစ်ပြန်ပြီကော ဆရာ”

၅။ ဆံချည် တချောင်း

“ဘယ်မှာလဲဗျ”

“ဘစ်လမ်းမှာ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ထားတဲ့ အမှုပါဘဲ ခင်ဗျာ၊ မိန်းမတယောက်ကို တူနဲ့
၄ ချက်ယူပြီး သတ်ထားတယ် ဆရာရဲ့”

“ဘယ်သူလဲ”

“မင်းကြီးကတော့ မိမိလေးဆိုတာပေါ့ ဆရာ၊ ဆရာကြားဘူးမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊
မိန်းမက ပိုက်ဆံလဲချမ်းသာတယ်၊ ရုပ်ကလဲ လှတယ်၊ အပြောအဆို အင်မတန် ဖော်ရွေတယ်”

“အင်း...သန့်သန့်တော့ သတင်းကြားဘူးတယ်၊ ခေတ်ကောင်းတုန်းက အင်္ဂလိပ်လူပျို
စက်ရှင် မင်းကြီးတယောက်ရဲ့ မိန်းမဆိုတာ မဟုတ်လား၊ မင်္ဂလာဆောင်တခုမှာ ကျုပ် တွေ့လိုက်
ဘူးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ အခု အသက်ခံရတယ်ဆိုတာ အဲဒီ မိန်းမပါဘဲ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ”

“ဒီလိုဆရာရဲ့ မိန်းမက လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ လလောက်ကတဲ မန္တလေးက တရားသူကြီး ဦးစိန်ဟန်
ဆိုတဲ့ လူတယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး အဲဒီကထဲက သူတို့ချင်း မေတ္တာရှိလာတာ လွန်ခဲ့တဲ့ လတုန်းကတော့
လူကြီးစရာနဲ့ စေ့စပ်ပြီး ခွေလှည့်မှာဘဲ လက်ထပ်တော့မလို့တဲ့ ဆရာရဲ့၊ လက်ထပ်တော့ ဘာတော့တာင်
လဲပြီပြီ”

“ဒီ မိန်းမက အသက်တယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“၃၇ နှစ်ရှိပြီ”

“ကျုပ် မနပ်က တွေ့ဘူးတုန်းက အသက် ၃၀ ကျော်ကျော်လောက်ဘဲ ရှိလိမ့်ဘူးမယ်လို့
ခန့်မှန်းမိတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ အသက် ၃၇ နှစ် ရှိပေမဲ့ အင်မတန် နုပျိုပါတယ်၊ သူ့ကို မြင်တဲ့
လူတွေဟာ အသက် ၃၀ ထက် ပိုပြီး မပွန်းကြဘူး”

“သူနဲ့ စေ့စပ်တဲ့လူက အခု ဘယ်မှာလဲ”

“မန္တလေးမှာ မှီတယ်ဆရာရဲ့ ပြော မသိရှာသေးဘူး”

“အမှုဖြစ်ပုံ ပြောပေးပါအုံး”

“ဒီလိုကို ဆရာရဲ့ ဒီကနေ့နံနက် ၆ နာရီ သာသာသောတီမှာ စက်ဘီး ပတ္တရောင် ရဲသား
နှစ်ယောက် ပတ္တရောင်လှည့်ပြီး ဌာနကို အပြန်ဘစ်လမ်းရောက်တော့ ခြံတခြံက မိန်းမကြီးတယောက်
ပြေးထွက်လာပြီး “လာကြပါအုံးရှင် ကျမ အင်မ မင်းကတော့ သေပါပြီ” လို့ ဝယ်သံပါအောင်
ပြေးလာတာ တွေ့ရသတဲ့ ဆရာရဲ့၊ ဒါနဲ့ ရဲသားနှစ်ယောက်လဲ မိန်းမကြီးနဲ့ အတူ ခြံထဲ ဝင်လိုက်
သွားတော့ တိုက်ခေါင်းရင်းဘက် ပြတင်းပေါက်ကနေ ကြည့်တဲ့အခါ မင်းကတော့ မိမိလေးက
အိပ်ရာပေါ်မှာ သွေးတွေ ဆိုင်တုန်းပြီး သေနေတာ မြင်တွေ့ကြရတယ်၊ တံခါးကိုလဲ နှိပ်ခွင်းက
ပိတ်ထားတော့ သူတို့လဲ အထဲဝင်ကြည့်ဘို့ အပေါက်လိုက်ရှာတာ နောက်ဖေ့ဖို့ ချောင်
ဆောက်သက်က ပြတင်းပေါက်တခုမှာ သံတိုင် ၂ ချောင်း ကျွေးပြီး လူဝင်နိုင်တဲ့ အပေါက်တခု
တွေ့ရပါရောဆရာ၊ ဒါနဲ့ သူတို့အထဲက ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်သေးတဲ့ လူအေးသူတို့ ရဲသားက အဲဒီ

အပေါက်က အိမ်ထဲဝင် တံခါး ပွင့်ပေးတဲ့အခါကျမှ သူတို့ ဝင်နိုင်ကြတာကိုး ခင်ဗျ၊ မီးဖိုကနေပြီး အိမ်ကြီးကို ကူးတဲ့ တံခါးကတော့ မင်းတုံးပြုတ်နေလို့ စေ့ရုံသာစေ့ ထားနိုင်သတဲ့ ခင်ဗျားဒီနောက် သူတို့လဲ လှအောင်က စောင့်နေရစ်ပြီး မောင်ညွန့်က အရပ်လူကြီးအိမ်ပြေး၊ ဌာနာကို တယ်လီဖုန်း ဆက်တော့ အခန့်သင့် ကျွန်တော်လဲ ထောင်နေတာနဲ့ ကျွန်တော် လိုက်သွားရတာပါဘဲ ဆရာ၊ ခေါင်းတစ်လုံး ကြွေနေတာပါဘဲ”

“ဘာနဲ့ ရိုက်သတ်တာလဲ”

“ဒီလို ဆရာရဲ့ နောက်ပေး မီးပိုက်မှာ မီးသွေးစိုက်ခွဲတဲ့ တူ မှီတယ် အဲဒီတူတဲ့ အိမ်ထု ကုတင် တေးမှာ တွေ့ရတယ်”

“မီးသွေးခွဲတဲ့ တူဆိုတာ ခင်ဗျာ့ အယ်သူ ပြောလဲ”

“အဲဒီ အိမ်စေမကြီး ပြောတာဆရာရဲ့၊ ဒီဟာတောင် မကသေးဘူး သူ့ သခင်မလေးဟာ မန္တလေးက တရားသူကြီး ဦးမိန့်ဟန်နဲ့ မေတ္တာရှိနေတဲ့အကြောင်း လွန်ခဲ့တဲ့ လတန်းက လူကြီးစုံရာနဲ့ စေ့စပ်ပြီး လက်စွပ် လဲထားတဲ့ အကြောင်း ရှေ့လလောက်မှာဘဲ မင်္ဂလာဆောင်မဲ့အကြောင်းတွေကို သူက အားလုံး သိတာကိုး ဆရာရဲ့ ဒီ သတင်းတွေအားလုံး သူ့ ဆီကချည်းဘဲ”

“သတ်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

“ပစ္စည်းလိုချင်လို့ပေါ့ဆရာ၊ လက်ဝတ် လက်စား တွေ အားလုံး ဘာတခုမှမရှိတော့ဘူး၊ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ လက်ဝတ် လက်စားတွေ အမြဲ ထည့်ထားတယ် ဆိုတဲ့ သားရေအိတ်ကလေး ကိုတော့ နှော့ရရဲ့၊ နို့ပေမယ် အထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ သားရေအိတ်လဲပွင့်နေတယ်၊ ပြီးတော့ အဝတ်အစားထည့်တဲ့ သိရှိအဆင့်ကိုလဲ ဝက်အူလှည့်နဲ့ အစင်းပွင့်တဲ့နေရာတွေ တွေ့ရတယ်၊ အထဲက ငွေထည့်တဲ့ မေတ္တာကလေးကိုလဲ ကခုန်နဲ့ ကလန်ပွင့်တဲ့ အရာတွေတွေ့ရပြီး အထဲမှာ ဘာမှမရှိ တော့ဘူး၊ အဲဒီမိန်းမကြီးအပြောက မနေ့ကဘဲ အဲဒီမေတ္တာကလေးထဲမှာ ငွေကြွေတာရာတန်တွေ အသပ်လိုက် ထည့်ထားတာ သူမြင်ရသေးတယ်တဲ့”

“နို့ အဲဒီညက အိမ်မှာ တခြားအယ်သူမှမရှိဘူးလား ကိုအုန်းကွေ့ရဲ့...”

“မရှိဘူးဆရာ၊ အခုပြောတဲ့ အိမ်စေမိန်းမကြီးက ညအတွက်ဝေမျှာငွေတွေဆောင်ရွက်ပြီး ညတိုင်း ရှစ်နာရီလောက် အိမ်ပြန်တယ်၊ အိမ်မှာ အမြဲနေတာက ထမင်းချက်တဲ့မိန်းမကြီး၊ အဲဒီ မိန်းမကြီးကလဲ မနေ့မနက်ကဘဲ တောမှာသွေးပျိုးတယောက်ဆုံးလို့ဆိုပြီး သူ့ ကွက်လေးတယောက် လာအင်္ဂါလို့ တောပြန်သွားတယ်၊ နောက်တေးအင်္ဂါ ခြံကောင် အစေခံတဲကလေးမှာတော့ မာလီ ကုလားကြီးနေတာရှိပါရဲ့၊ နို့ပေမယ် ကုလားကြီးက အသက်ခြောက်ဆယ်လောက်ရှိပါပြီခင်ဗျား၊ မျက်စိလဲပွန် နားလဲတိုင်းနဲ့ ဘာမှမေးမရပါဘူး၊ ရဲသားတွေအိမ်ထဲဝင်ပြီး အလောင်းတွေမှ သူ့ကို မနဲခေါ်ယူရသတဲ့ခင်ဗျ၊ သူ့ သခင်မအလောင်းလဲမြင်ရော ဝိုပါကေရာတဲ့ဆရာ”

ထင်။ “ရိုက်သတ်တဲ့လူကိုတော့ တွေ့ရပြီဆိုပါတော့၊ ဒီပြင် တခြား ဘာသံလွန်စမျှား တွေ့ရပါသေးလဲ”

အုန်း။ “ဘာမှ ထူးခြားတာရယ်လို့ မတွေ့ရပါဘူးဆရာ၊ တူမှာကပ်နေတဲ့ ဆံချည်မျှင် တခုချောင်းတွေတာနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ဆရာ့သတ်ရဲပြီး လိုလိုမယ်မယ်ယူလာတယ်”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဦးထွန်းဘူးသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာအိတ်တလုံးကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် စက္ကူဖြူကလေး တချပ်ဖြင့် သေချာစွာ ထုတ်ယူခဲ့သော ဆံပင်တချောင်းကို ဦးထင်ကျော်အား ပေးလေ၏။

ဆံပင်ချည်မှာ နှစ်လက်မခန့်ရှည်၍ ခပ်ညိုညိုအရောင်ရှိလေသည်။ ဦးထင်ကျော် ဆံပင်ချည်ကို မှန်ဘီလူးဖြင့် အတန်ကြာကြည့်ရှုလျက်ရှိနေပြီးနောက် သေချာစွာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေသည်။
ထင်။ ။ “နေရာကျတယ်ဗျ...ကိုအုန်းဘူးက တ ကယ် မြင်တာ ဘဲ၊ ဒီမြင်ကော ဘာများ တွေ့သေးသလဲ”

ဘူး။ ။ “ဘာမှ မတွေ့ပါဘူးဆရာ...ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်ပါတယ်”
“လက်ပုံစံလဲ မတွေ့ရဘူးနော်...”

“ဘာတခုမှ မတွေ့ရဘူး ဆရာ... လက်အိတ်ကို အသုံးပြုတာနဲ့တူပါတယ်၊ တူပေါ့မှာဧရာ၊ အဝတ်ဘီရိုနဲ့အဆွဲပေါ်မှာဧရာ ငွေတည်တဲ့ သံသေတ္တာ ကလေး ပေါ်မှာဧရာ ကျွန်တော်အားလုံး ကြည့်ပြီးပါပြီ”

“မိတော့ အခုဘာလုပ်စေချင်သလဲကိုအုန်းဘူးရဲ့”

“ဆရာအားရင်တော့ တဆိတ်လိုက်ကြည့်စေချင်တာဘဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီဆံပင်ချည် ရရှိခဲ့ ရွှေကိုဆက်ပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်သလိုဖြစ်နေပြီ”

“အမှုကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့အမှုကလေးဘဲဗျ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ကိုထင်မောင်၊ ခင်ဗျား အားတယ်မဟုတ်လား”

“မိကုနေ့တနင်္ဂနွေနေ့ဘဲ...အားပါတယ်ဗျာ...”

“ကိုင်း ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြပါမင်ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့သည် ဦးထွန်းဘူးကားနဲ့ ပင်လိုက်ခဲ့ကြ၍ ဘင်္ဂလမ်းသို့ ရောက်သော အခါ ခြံဝတွင် စောင့်နေသော မဲသားသည် ဝင်းတံခါးကို ရှိသေ စွာ ဖွင့် ပေး ၍ ကျွန်တော်တို့လက် တိုက်ကလေးဆင်ဝင်သောအထိ ကားကို မောင်းခဲ့လေ၏။

မင်းကတော် မိမိလေးအိပ်ခန်းအတွင်း၌ မဲအုပ်တယောက်၊ ဆရာဝန်တယောက်နှင့် ဘက်မှ ဓာတ်ပုံဆရာ တယောက်တို့ကို တွေ့ရလေရာ စုံဖောက် အင်စပိတ်တော်ဦးအုန်းဘူးက ကျွန်တော် တို့အား မိတ်ဆက်ပေး၏။

အလောင်းကိုကား ဆေးရုံကြီးသို့ သယ်ဆောင်သွားပြီဖြစ်၍ မတွေ့ရတော့ချေ။ သို့သော် ကြေးမုံတင်ပေါ်တွင် ဆွေးများ စွန်းထင်းလျက်ရှိသော အိပ်ယာခင်းနှင့် ခေါင်းအုံးများမှာ ဦးအုန်းဘူး၏ အမိန့်အရ နက်အတိုင်းပင်ရှိနေသေး၏။ ခေါင်းအုံးမှာ အိပ်သည့်ဘက်မှဦးခေါင်းရာ အခွက်ကလေးပင်ရှိနေသေး၍ ဆွေးကွက်များမှာမူ ခေါင်းအုံး အောက်ပိုင်းနှင့်တကွ အိပ်ယာခင်း တခုလုံးပင်စွန်းထင်းလျက်ရှိလေသည်။

အလောင်းကိုပင်မတွေ့ရသော်လည်း ဒေါ်မိမိလေးထေးဆုံးပုံကိုတေး၍မြင်မိ၏။ ပွင့်၍နေသော အဝတ်ဘိဇ္ဇာသင်္ဘောကား ဆေးမှုန့်များ ပက်ဖျန်းထားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် လက်ပုံစံများရှာဖွေရန် ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးပြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။ ဦးအုန်းဘူးက ရဲအုပ်အား....

“ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ မောင်မြင့်ဆွေ...ဘာများ တွေ့ရသေးသလဲ”

“ဘာမှ မတွေ့ပါဘူးဆရာ”

“လက်ပုံစံလဲ ဘာမှမတွေ့ဘူးနော်....”

“သောက်ရေအိုးစင်က မတ်ခွက်ပေါ်မှာတော့ လက်ရာ ၂ခုတွေ့ရတယ်”

“ဟေ့...ဟုတ်လားအဲဒါ ဟုတ်သေးပေါ့ကွယ်၊ ငါပြောတဲ့နေရာတွေကို အားလုံးခိုက်ရဲ့လား”

“အားလုံး ခိုက်ယူပါတယ်ဆရာ...တခုမှမကျန်ပါဘူး”

“ထိုင်း မောင်မြင့်ဆွေ မင်းမြန်ပေတော့၊ မင်းဓာတ်ပုံဆရာပါခေါ်သွားပြီးတော့ ဓာတ်ပုံ တွေကို ချက်ချင်းကူးပြီး ငါရုံးခန်းပို့လိုက်၊ လက်မပုံစံတွေတော့ အင်းစိန်ရုံးပို့ပြီး မှတ်ချက်နဲ့ ပုံစံကို ငါဆီမြန်မြန်ရောက်အောင် ပို့ပေတော့”

ထို့နောက် ဦးအုန်းဘူးလည်း ဆရာဝန် မစ္စတာ ဂျီ.(ဂျ)ဆိုသူအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားပြီးလျှင်နှုတ်ဆက်လေသည်။

မောင်မြင့်ဆွေတို့ လူစု ပြန်သွားသော အခါ ဦးထင်ကျော်လည်း ခြံထောင်တွင် နေသော မာလီကုလားအစိုးကြီးကို၎င်း၊ ဒေါ်မိမိလေးထံ နေ့စဉ်လာ၍ အလုပ် လုပ်သည်ဆိုသော အိမ်စေ မိန်းမကြီးကို၎င်း မေးမြန်းလျက်ရှိရာ ၎င်းတို့၏ ထွက်ချက်များ မှာ ဦးအုန်းဘူး ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သိရှိထားပြီးအချက်များပင်ဖြစ်လေသည်။ အထူးသဖြင့် မာလီကုလားအစိုးကြီးမှာ မျက်စိကလည်းမုန်၊ နားကလည်းထိုင်းသဖြင့် တစုံတရာ မေးမြန်း၍မရဘဲ မိမိအလုပ် ပြုတ်ပါပြီ ဟူ၍သာ နဖူးကို လက်ဝဲခြင်ရိုက်ကာ ငိုယိုလျက်ရှိ၏။

“ဖြေ...ဒါထက် ဦးအုန်းဘူးခိုင်းဘို့ လူတယောက် ရွာပေးစမ်းဗျာ...”

“ဘာလုပ်ဘို့လဲဆရာ”

“ဒီအခန်းထဲမှာ အမှိုက် နည်းနည်းသိမ်းချင်လို့”

“ကျွန်တော် ရဲသားကလေး ခေါ်ပေးပါမယ်ဆရာ”

“အားနာစရာများ ဖြစ်နေပါဦးမယ် ဦးအုန်းဘူးရယ်”

“ကိစ္စပူပင်ပါဘူးဆရာ...ကျွန်တော် ခိုင်းသမျှ လုပ်ပါတယ်”

သို့နှင့် ခြံဝတွင် စောင့်နေသော ရဲသားကလေးအား ဦးအုန်းဘူးက ခေါ်ပေးလေသည်။ ရဲသားကလေးထောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် အိမ်စေမိန်းမကြီးအား အဝတ်စုတ် သင်္ဘော

ကခုန် ကျီ ရွာစေ၍ ရဲသားကလေးအား ဒေါ်မိမိလေးအိပ်ခန်းအတွင်းမှ ဖုံများကိုအဝတ်ဖြင့် နှစ်ချော့
ရွာ လှစေပြီးလျှင် အခန်းထောင့် တထောင့်တွင်စုပုံထားစေ၏။ သက်သေခံ မီးသွေးခွံသော 'လူ'
ယူလာသော မီးဖိုခန်း ကိုလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ပြုလုပ်စေ၏။

ဦးထင်ကျော်မှာ အစားအသောက် အနေအထိုင်တွင် ဖြစ်သလိုနှင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်သူ
တယောက်ဖြစ်သော်လည်း အလုပ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် အလွန် ဂျီးထွ၍ စေ့ပေါ့သေချာလှပေ၏။

ရဲသားကလေး လုပ်သည်ကိုတင်းတိမ် အားရခြင်း မရှိဘဲ မွေ့ယာအောက်နှင့်ကုတင်ကြားမှ
ဖုံများကို ကိုယ်တိုင် ပွတ်၍ချ၏။ သို့ပြုလုပ်ရာ၌ ၁၀ လက်မခန့်ရှိ ဆံပင် တချောင်းကို ရရှိလေရာ
အသင့်ပါလာသော စာအိတ်အပြုကလေးကလုံးထဲသို့ သွင်းထားလိုက်၏။

အိပ်ခန်းအတွင်းရှိ ကြမ်းပြင်မှ ဖုံမုန့်များကို အခန်းထောင့်၌ စုအောင်းသော အခါ
ဦးထင်ကျော်သည် ထိုသို့ စက္ကူစာချုပ်ပေါ်၌တင်ကာ မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်ပြီးလျှင် ၎င်းအထဲမှ
ဆံပင်နှစ်ချောင်းကို ဇာကကောဖြင့် ကိုင်တွယ်ထုတ်ယူပြီးနောက် စာအိတ်တလုံးထဲ၌ ထည့်၍
စာအိတ်ပေါ်၌ ဆံပင်ချည်တွေသောနေရာနှင့် အတိုင်းအတာကို ရေးမှတ်လေ၏။

ထိုနည်းအတိုင်း နောက်ဘေး မီးဖိုခန်းအတွင်းမှ ရရှိသော ဆံပင်ချည် ကိုလည်း အခြား
အိတ်လွတ်တလုံးတွင် ထည့်၍ ရေးမှတ်ပြန်လေသည်။ အခြား အမှိုက်သမိုက်များနှင့် ဖုံများ
သေများကိုမူ အတန်ကြာကြည့်ရှုပြီးမှ အိမ်ပြင်ဘက်တနေရာတွင် စုပုံ၍ ထားစေ၏။

ထင် ။ ။ “ကိုင်း...ကိုအုန်းဘူး၊ ဒီမှာကျုပ်တို့အလုပ်တော့ ပြီးသွားပြီ၊ ပြန်ကြစို့။”

အုန်း ။ ။ “ဆရာနဲ့ ဘယ်တော့ ကျွန်တော် တွေ့ရမလဲ”

“ခင်ဗျာ့ဆေးစာလဲ နက်ပြန်လောက်မှ ကျမယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ဒီတော့ ကျုပ်လဲ အလုပ်လုပ်သို့ အချိန်ရအောင် နက်ပြန် ညနေ ၅ နာရီ လောက်
ကျုပ်အိမ် လာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ဒါထက် ပစ္စည်း ဘယ်လောက်ဘိုးလောက် ပါသွားသလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ ရှိလား”

“ငွေသားဘဲ တသောင်းလောက် ပိုတယ်လို့ ဒေါ်ဖြူ ပြောပုံအောက်တော့ ဒေါ်မိမိလေး
အိပ်ယာအောက်မှာ ထားတဲ့ စိန်ရွှေ လက်ဝတ်လက်စား တွေပါဆိုရင် ၂ သောင်းကျော် ၃ သောင်း
ဘိုးလောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ် ဆရာ”

“အင်း အတော်ကလေးတော့ အများသားသဲ၊ ဒီမိန်းမကြီးမှာ သားကြီး သမီးကြီးကော
ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး”

“အမွေစား အမွေခံ မရှိဘူးဆိုပါတော့”

“ထိုက်ရှိက် ဆင်းသက်တဲ့ အမွေစား အမွေခံတော့ မရှိပါဘူးဆရာ၊ အနီးပစ် လူတွေ
ကတော့ အမေဘက်က တော်တဲ့မောင် ၃ ယောက်နဲ့ အဖေဘက်က တော်တဲ့ ဦးလေး
တယောက်သဲရှိတယ်”

“ဒီမိန်းမသေရင် အမေ့ကို သူတို့ရဲ့ ခိုတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ကိုင်း...ကျုပ်တို့ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ ကိုတင်မောင်ရေ သွားကြမို့”

နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် အိပ်ချည်များထည့်၍ ယူလာခဲ့သော စာအိတ်ကလေးများကို သူ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ ယူသွားလေ၏။ ထိုနေ့တနေ့လုံး ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေတယောက်နှင့် ချိန်းချက်ထားသဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေရာ ညနေ ၅ နာရီတွင်မူ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့၏။ သို့သော် ဦးထင်ကျော်မှာ နေ့လည်တွင် အပြင်သို့ ထွက်သွားရာမှ ထိုအချိန်ထိ ပြန်၍ မရောက်သေးကြောင်း သိရှိရလေသည်။

၆ နာရီ မထိုးမီ ၁၅ မိနစ်တွင် ဦးထင်ကျော်သည် အိပ်ပေါ်သို့ တက်လာပြီးနောက် ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကိုယ်ကို ပစ်လဲ လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်က ဆီးကြို နှုတ်ဆက်ရင်း....

“ဘယ် နှယ်လဲဗျ၊ တနေ့လုံး ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ခင်ဗျားကော”

“ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်း တယောက်နဲ့ ချိန်းပြီး ဘုရားကြီးပေါ်တက် ဘုရားဖူး အေးအေး ဆေးဆေး”

“အနောက်စောင်းတန်းဘက်က တန်းလျှားမှာ စစ်တုရင်လဲ ထိုးခဲ့သေးတယ် ဆိုပါတော့”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားတွေ့တဲ့ အတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ စစ်တုရင်ခွဲ ထွေရင် မနေနိုင်ဘူးဗျ”

“ဒါပေါ့ ကိုတင်မောင် လူဆိုတာ ကိုယ်ဝါသနာနဲ့ ကိုယ်ဘဲ၊ တချို့က စစ်တုရင် ထိုးတတ်တယ်၊ တချို့က ထိရဉာဏ်ရှိသွားပြီး ပိတာဆွဲတယ်၊ တချို့လဲ ကန်တော်ကြီးတို့ အင်းယားတို့ သွားပြီး ရေကူးတယ်၊ တချို့လဲ မြင်းပွဲသွား မြင်းလောင်းတယ်၊ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ လူဆိုတာ ဒီလို တနင်္ဂနွေ ထပ်တခါလောက်မှ ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ် မလုပ်ရရင် ဘယ်မှာ ပျော်ရွှင်မှု ရှိပါ တော့မလဲဗျ၊ ကျုပ်တို့ ပုထုဇဉ်တွေဟာ ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုခုမရှိရင် မနေနိုင်ကြဘူး မဟုတ်လားဗျ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကကော”

“ကျုပ်ကတော့ ဂရင်း ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သွား လူတွေဆံပင်ညှပ်တာ စောင့်ကြည့် ကျုပ်လိုခင်ဗျာ လူရဲ့ ဆံပင်ချည် တချောင်းနှစ်ချောင်း ရအောင်ယူ စာအိတ်ထဲတည့် အိမ်ပြန်လာတာ”

www.burmeseclassic.com

“ဒါပျော်ရွှင်မှုလားဗျ”

“ပျော်ရွှင်မှုပေါ့ဗျ၊ တခြားလူများ ပျင်းပေပဲ့ ဒီလိုတစ်ခုကို သုတေသနလုပ်နေရရင် ကျုပ်တော့ ပျော်တာပဲဗျ”

“ဒီပြင်ကော ဘယ်သွားသေးလဲဗျ”

“သွန်မဆင်လမ်းတို့လမ်း ၅၀ တို့သွားပြီး အရပ်လူကြီးနဲ့ တွေ့ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ လူငှ ယောက်ရွဲ လိပ်စာတွေ သူတို့ရဲ့ အသွားအလာ အဆက်အသွယ်တွေ ယူလာခဲ့တယ်”

“ဘယ်က လူ ငှ ယောက်လဲဗျ”

“အခု မသိချင်ပါနဲ့ ထုံးဗျာ၊ အခုတော့ ထင်ကြေးလောက်ဘဲ ရှိပါသေးတယ်၊ နက်ပြန် ဦးအုန်းသွားလာတဲ့အချိန်ကျတော့ ကျုပ် ရှင်းလင်းပြီး ပြနိုင်ကောင်း ပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ခြောက် နက်ပြန်ညနေ ကိုတင်မောင် အလုပ်က ခပ်စောစောကလေး ပြန်ခဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြန်ခဲ့ပါမယ်”

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည် စားပွဲပေါ်မှ ဆေးတံကိုယူ၍ ဆေးတံထဲသို့ ဆေးများ ထည့်သွင်းကာ မီးခြစ်ဆံ ၃ ချောင်းကုန်သည်အထိ ဆေးတံကို ညှိညာစွာ မီးညှိလျက် ရှိလေ၏။

ထိုနေ့၌ ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်အား နောက်ထပ် စကားထုန်းမျှ မပြောဘဲ သူ၏ သုတေသန ဖိုင်တွဲများကိုတစ်ခု လွန်လောက် ဆေးတံကိုသာ မြိန်၍ရှာသောက်လျက် ရှိလေသည်။

နောက်တနေ့၌ ကျွန်တော်သည် ယမန်နေ့က ဦးထင်ကျော် မှာလိုက်သည့်အတိုင်း အလုပ်မှ ခပ်စောစော ဆင်း၍ အိမ်သို့ ၄ နာရီခွဲတွင် ရောက်ရှိခဲ့ရာ ဦးထင်ကျော်မှာ အဝတ်အစားများကို ကောင်းမွန် သပ်ယပ်စွာ အသင့် ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရေမိုးချိုးပြီးနောက် အဝတ်အစားများ လဲ၍ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာသော အခါ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ဦးအုန်းသွားရောက်၍နေလေပြီ။

“ကိုင်း...ကိုင်း ကျုပ်သုတေသန ပြုလုပ်ထားတာကလေး ခပ်ဗျားတို့ နှစ် ယောက်ကို ပြရအုံးမယ် လာဗျာ”

ဦးထင်ကျော်က ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ၂ယောက်လည်း ဘေးဘက်ရှိ ဦးထင်ကျော်၏ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ လိုက်ပါသွားရ၏။

“ဦးထင်ကျော်သည် အသေးအမှား ဝတ္ထုပစ္စည်းကလေးများ ကြည့်သော နှစ်ဘက်ကြည့် မှန်ဘီလူး တပ်ဆင်ထားသည့်ခုံ (စားပွဲခိုင်းအမြင့်ကလေး) သို့ခေါ်သွားပြီးနောက် ဓာတ်တလုံးထဲမှ ဆံပင်ချည်တချောင်းကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် အောက်ခံ မှန်ချပ်ပေါ်၌ တင်ထားလေ၏။ ဆံပင် မှာ ၁၀ လက်မရှည်၍ မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်ရသော အခါ လှိုင်းတုန်ကလေးများကို ထပ် ရှား စွာ မြင်ရပြီးလျှင် အရောင်မှာ အလွန်နက်မှောင်၍ တောက်ပလျက်ရှိ၏။

ထို့နောက် အခြား ဆံပင်တချောင်းကို တင်ပြန်၏။ ထိုဆံပင်ချည်မှာ ပထမဆံပင် က အနည်းငယ်တို၏။ အရောင်မှာ ညိုသန်းသန်းရှိပြီးလျှင် အဖျား၌ ပြူအွတ်နေလေသည်။

ထင်။ ။ “ကိုင်း...ဒီဆံပင် ၂ချောင်း တွဲရဲ့လား ကိုအုန်းသွား”

ဘူး။ ။ “မတူဘူးဆရာ၊ တချောင်းက ညိုတယ်၊ တချောင်းက နက်တယ်”

ထင်။ ။ “ဒီဟာတင် ဘယ်ကမလဲဗျာ၊ သူတို့ရဲ့ အမြင်ရင်းဆီကိုလဲ ကြည့်ရတယ်။ ပထမ ဆံပင်က ဆီစို၊ မှာ ဆီအပြည့်ရှိတယ်။ ဒုတိယ ဆံပင်က ဆီစို၊ က ဆီ သုံးပုံထပ်လောက်တဲ့ ကျန်တော့တယ်။ ဒါကြောင့်ပထမ ဆံပင်ပိုင်ရှင်ဟာ ဒုတိယလူထက် အသက်အမျှားကြီးငယ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်။ ဆံပင် ၂ ချောင်းစလုံးဘဲ ကခုက ၁၀ လက်မနဲ့ တမတ်၊ အခြားတခုက ၈ လက်မနဲ့ ဆိုတော့ မိန်းမဆံပင် ဖြစ်ရမယ်။ ပထမဆံပင်က ကုတ်တေးကရတယ်၊ အနံ့က စပါယ်နဲ့ ရှိတယ်။ ဒီတော့ ဆံပင် ဟာ မင်းကြီးကတော် မိမိလေး ဆံပင်ဘဲ၊ ဒုတိယ ဆံပင်က မီးသွေးပုံးနားက ရတယ်။ ဒေဝါဖြူ ဆံပင်လို့ ယူဆရတယ်။ အနံ့က အုန်းဆီနဲ့ ဘဲ ရတယ်”

ကျွန်တော်။ ။ “တယ်သေချာပါကလားဗျာ”

ဘူး။ ။ “ကျွန်တော် ပေးတဲ့ ဆံပင်ကကော ဆရာ”

ထင်။ ။ “တူပေါ့က ရတဲ့ဆံပင်လား၊ ဒီဟာ သာပြီး အရေးကြီးတာပေါ့၊ ကိုင်း... မှန် ဘိ လူး အောက်မှာ ကြည့်လိုက်ကြစမ်း”

ဦးထင်ကျော်သည် ပထမ ဆံပင်များကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးနောက် ၃ လက်မခန့် ရှည်လျားသည့် ဆံပင် ၃ ချောင်းကို အလယ်မှ ကော်ကြီးဖြင့် ကပ်ထားသည့် ခန္ဓာဖြူချပ် ကလေးကို မှန်ဘိလူး အောက်သို့ ထိုးလိုက်သည်။

ထင်။ ။ “အပေါ်ဆုံး နံပါတ် ၁ က တူမှာကပ်နေတာ ကိုအုန်းဘူးတွေလို့ ယူလာတဲ့ ဆံပင် နံပါတ် ၂ နဲ့ ၃ ကတော့ မင်းကြီးကတော် အိပ်ခန်းထဲက ဝံ့ထွေကို စုယူလို့ရတဲ့ ဆံပင်”

ဘူး။ ။ “ဟတ်ကုဆရာ အမိန့် ရှိပါအုံး”

ထင်။ ။ “ကိုင်း... ကိုတင်မောင် နံပါတ် ၁ ကိုကြည့်စမ်း ပထမဆုံးပြတဲ့ ဆံပင်ရှည် ၂ ချောင်းနဲ့ အခုပြတဲ့ ဆံပင်အတို ၃ ချောင်းနဲ့ အလုံးအထည် ဘယ်သူက ကြီးမယ်ထင်သလဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “အခု ဆံပင် ၃ ချောင်းက ကြီးတယ်”

ထင်။ ။ “အခုအကြမ်းကော ဘယ်လို နေသလဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “နည်းနည်း ပျိုကြမ်းတယ် ထင်တယ်”

ထင်။ ။ “နည်းနည်း မဟုတ်ပါ၊ အေးဗျားအမျှားကြီး ကြမ်းတာပေါ့၊ ဒီ ၃ ချောင်းက ယောက်ျား ဆံပင်တွေဘဲ အသွေးအရောင်ကော ကြည့်ပါအုံး”

ကျွန်တော်။ ။ “နက်တယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အမျှားက အညိုရောင်ကလေးလိုလို မြင်ရတယ်”

ထင်။ ။ “အညိုရောင် သန်းလာတယ်ဆိုတာ ဖြူမယ်လို့ စုလာတာပေါ့ဗျာ၊ အညိုရောင် သန်းနေတဲ့အတိုင်းအတာနဲ့ မူလဆံပင်အရည်နဲ့ အချိုးအစားတွက်ကြည့်ရင် ဒီလူဟာ လူငယ်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ လူကြီးပိုင်းလဲ မရောက်တယ်သေးဘူးလို့ ကျုပ်ဆိုတယ်၊ အောက်နံပါတ် ၂ နဲ့ နံပါတ် ၃ ကို ကြည့်ကြစမ်းပါအုံး”

“အဲဒီ ၂ ချောင်းဟာ အညိုရောင် မရှိဘူး အနက်ချည်းဘဲ”

“အပုံးအပန်ကော ဘယ်နှယ်လဲ”

“သုံးချောင်းစလုံး အတူတူလိုဘဲ ဦးထင်ကျော်”

“တူဆို လူတယောက်တည်းရဲ့ ဆံပင်ကိုမျှ ပြီးတော့ လက်ဝဲဘက် အဖျားမှာ ဘာမြင်သလဲ ကြည့်စမ်း”

“အဖုကလေး မြင်ရတယ်ဗျ”

“အဲဒါ အမြစ်ပေါ့ဗျ၊ အတွင်းမှာ ကျုပ် ခင်ဗျာကို ပြောဘူးတဲ့အတိုင်း ဆံပင်ကို အတွင်းက အားပေးတဲ့ ဆီဆိမ်ရှိတယ်၊ အဲဒီ ဆီဆိမ်ထဲကိုမှ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဦးခေါင်းထဲက ဆွေး ကြော တွေ က စီးဝင်တာကို”

“ဟုတ်တယ် ကျန်တော် ဆံပင်ညှပ်လာတဲ့နေ့က ခင်ဗျား ပြောသားဘဲ”

“အဲဒီဆံပင် ၃ ချောင်းထဲက ဆီဆိမ်တွေကို ကျုပ်ကြည့်ပြီးပြီ ၅ ပုံ ပုံရင် ၂ ပုံလောက်ဘဲ ဆီနက်ရှိတော့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီ ဆံပင်ရှင်ဟာ လူလတ် သာသာလောက်ဘဲ ရှိရမယ်လို့ ကျုပ်ပြော တာပေါ့”

ဘူး ။ “ဘယ်အရွယ်လောက်လဲဆရာ၊ အမိန့်ရှိပါအုံး”

ထင် ။ “၃၅ နှစ်နဲ့ ၄၅ နှစ်ကြား ဆိုပါတော့ဗျာ ပြီးတော့ အချက်တချက် ရှိသေးတယ်ဗျ၊ အခုဆံပင် ၃ ချောင်းအနက် တချောင်းက လက်နဲ့ ဖြစ်စေ၊ အခြားအရာတခုနဲ့ ဖြစ်စေ ပွတ်သတ်မိလို့ ကျွတ်တာ၊ ကျန်တဲ့ ဆံပင် ၂ ချောင်းက အမြစ်မှာ တစုံတရာ ပွန်းပဲ့ စုတ်ပြတ်တာ မရှိတဲ့အတွက် အလိုလိုကျွတ်တာလို့ ကျုပ် ယူဆတယ်”

ဘူး ။ “တယ်လဲ ဆေချာပါလားဆရာ”

ထင် ။ “ပြီးတော့ တခု ကျန်သေးတယ်၊ အလိုလိုကျွတ်တဲ့ အဲဒီ ဆံပင် ၂ ချောင်းရဲ့ အမြစ်မှာ အဆီအများကြီးတွေ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီဆံပင် ကျွတ်တဲ့ နေရာနားမှာ အဆီ ဆိပ်များပြီး ဆံပင် လုံးလုံး မပေါက်တဲ့ နေရာတခုခု ရှိရမယ်”

ဘူး ။ “ထိပ်ပြောင် ဆိုပါတော့ ဆရာရယ်”

ထင် ။ “ဟုတ်တယ်၊ အင်မတန်ချွေးများတဲ့ လူဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ်လို လူမျိုးဟာ ချွေးများ ထွက်တတ်သလဲ”

ဘူး ။ “ဝတ်လူပေါ့ ဆရာ”

ထင် ။ “ဝတ်လူမဟုတ်ရင်လဲ အားကစားဘက်မှာ လိုက်စား ခဲ့ဘူး ထဲ့ လူမျိုး ရင်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဆံပင် ၂ ချောင်းဟာတော့ ဆံပင်လုံးလုံးမရှိတဲ့ ပြောင်နေတဲ့ နေရာအနီးမှာ ပေါက်တဲ့ဆံပင် ဖြစ်ရမယ်၊ ကိုင်း...ကိုတင်မောင်က ဆံပင်ရဲ့ အဖျားတွေ ကြည့်ပါအုံး ဘာမြင်ရလဲ”

ကျန်တော် ။ “ဟိဟိရီရီ ပြတ်နေတယ်ဗျ”

ထင် ။ “မကြာခင်က ဆံပင်ညှပ်ထားတာကိုမျှ၊ ကိုင်း...ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဘာပြုလဲ သတ်တဲ့ လူဟာ တူကိုကိုင်ရမယ်၊ တူမှာ ကပ်ကျန် ရစ်တဲ့ ဆံပင် သူ့ ဆံပင် ဖြစ်မယ်၊ အခန်းထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ အခြားဆံပင် ၂ ချောင်းဟာလဲ တူမှာ ကပ်နေတဲ့ ဆံပင်နဲ့ အသွေးအထောင် အနေအထား အမြစ်ဆီမှ စပြီး အားလုံးတူတဲ့ အတွက် သူ့ ဆံပင်ဘဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သတ်တဲ့ တရားခံဟာ ယောက်ျား၊ အသက် ၃၅ နှစ်ခန့် ၄၀ အတွင်း ဖြစ်ရမယ်၊ ထိပ်တနေရာမှာ ပြောင် နေ ရ မယ်၊ ချွေး များ များ

ထွက်တတ်တဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်၊ လူဝတ်ယောက်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ လုပ်နိုင်ရင် အားကစား လိုက်စားတဲ့ လူတယောက် ဖြစ်ရမယ်၊ မကြာခင် ဆံပင်ညှပ်ထားပြီး သူ့ ဆံပင်ကို ကော့စမတ်စ် တိုက်ထားရမယ်၊ အဲဒီလူဟာ ကျုပ်တို့ ရွာသို့ခဲ ကိုအုန်းဘူး”

ဘူး။ ။ “ဆရာပြောတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ နို့လေမဲ့ လူဝတ် ထိပ်ပြောင်တွေ မြို့ပေါ်မှာ အများကြီးရှိတာပဲဆရာ”

ထင်။ ။ “ကျုပ် စိတ်ထင် လူသိပ်မဝဘူးထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သံတိုင်ကို ကွေးပြီး တိုက်ထဲကိုသွင်းတဲ့အပေါက် ကြည့်ပါလား၊ ကိုင်းလေ ကျုပ်တို့ ဒီလူနဲ့ မကြာခင်တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့မှ ခင်ဗျားတို့ အကဲခတ်ကြည့်ပေါ့၊ ကိုတင်မောင် အဝတ် အစား လဲ ချို့ — ကျုပ်တို့ သွားကြရအောင်”

ကျွန်တော်တို့လည်း များစွာမဝေးသည်နှင့် လမ်း ၅၀ သို့ ခြေလျင် လျှောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ဖရေဇာကိုကျော်မိ၍ အသက်ဆုံးလမ်းဘက်တိုက်တိုက်ရှေ့ သို့ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် ရှေ့ဆုံးမှတက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

လမ်းတွင် ဦးထင်ကျော်က....

“ဪ.....ဒါထက် ဟိုကျရင် လူတယောက် ကျုပ်တို့ တွေ့လိမ့် မယ်၊ ကိုအုန်းဘူး ကျုပ် စိတ်ထင်တော့ ဒီလူဟာ သာသာကြည်ကြည်နဲ့ အဖမ်းခံမဲ့ လူတော့မဟုတ်ဘူး”

“သာသာကြည်ကြည်နဲ့ မရရင် အကြမ်းကိုင်ရုံပေါ့ဆရာ၊ ကျွန်တော် အိတ်ထဲမှာ ပစ္စတို ကလေးပါပါတယ်”

“ပါတော့ပါတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ပြောချင်တာက ဒီလူကို ရုတ်တရက်ဖမ်းနဲ့ အိုးဗျ၊ ကျုပ် ထင်မြင်ချက် သေချာတယ် မသေချာဘူးဆိုတာ ကျုပ်စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်”

“လွတ်သွားရင်ကောဆရာ...”

“မလွတ်စေရဘူးဗျာ....ကျုပ်တာဝန်ထားပါ”

“ဒီတော့ ရုတ်တရက်ဖမ်းသေးဘဲ ဆရာအရိပ်အကဲစောင့်ကြည့်ရမယ်ဆိုပါတော့”

“မုန့်တယ်....”

“ကောင်းပါပြီဆရာ၊ ဆရာသဘောအတိုင်းဘဲ၊ သူက အကြမ်းကိုင်ရင်ကောဆရာ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကိုယ်က ဦးအောင်ချပေါ့ဗျ”

ဒုတိယထပ်သို့ထောက်သောအခါ လက်ဝဲဆက်ခန်းတွင်...

“ဦးလွန်းမောင်...သတ္တုတွင်းအင်ဂျင်နီယာ...”

ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသောကြေးဆိုင်းတုတ်ကလေးကိုတွေ့ရသဖြင့် ဦးထင်ကျော်လည်း တံခါးကိုခေါက်လေ၏။

အသက် ၂၀ ခန့်ရှိ အဝတ်အစားခတ်ညစ်ညစ်နှင့် သူငယ်တယောက်သည် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဧည့်ခန်းသို့ဝင်ခဲ့ကြရာပက်လက်ကုလားထိုင်တလုံးတွင်ထိုင်နေသော လူတယောက်သည် နေရာမှထကာ ကျွန်တော်တို့အား ခရီးဦးကြိုပြုလေသည်။

ထိုသူမှာ အသက် ၄၀ ခန့်မျှ ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရ၏။ အရပ်အမောင်း ကောင်း၍ ခပ်ပိန်ပိန်ဟု ပထမထင်ရသော်လည်း ခွပ်ကျယ်လက်ပြတ်အတွင်းမှ ထွက်နေသော လက်မောင်းအိုးနှင့်ကြက်သားများမှာ ကျစ်လစ်သိပ်သည်းစွာရှိနေလျက် လက်ချောင်းများလည်း ပြည့်ဝတတ်ခိုင်လှပေ၏။

ကျယ်ဝန်းသောနဖူးမှာ နောက်ဆက်တွင် အလယ်တည့်တည့်မှ တလက်မခွဲခန့် ပြောင်လျက် ရှိ၍ ဆံပင်မှာ ရှေ့ပိုင်းမှ အနည်းငယ်ဖြူစပြုလျက်နေပေပြီ။

သူ။ “ထိုင်ကြပါခင်ဗျာ၊ ထိုင်ကြပါ။ ဟေ့ မောင်လွန်းရေ...ယပ်တောင် ၃ ချောင်းယူခဲ့ဟေ့...၊ ပြီးတော့ လိမ်မော်ရေခုခွက်...”

(စကားမဆုံးမီ ဦးထင်ကျော်က)။ “နေပါစေခင်ဗျာ လုပ်မနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့အခုဘဲ ပြန်မှာပါ...”

“ပဟုတ်ပါဘူးလေ အေးအေးအေးအေးပေါ့၊ ဒီကနေ့ကို အထူးသဖြင့် ဖူးပါတယ်”

ထိုသူသည် စားပွဲပေါ်မှ ယပ်တောင်တချောင်းကိုယူ၍ ခပ်ပြီးနောက် မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းကို လက်ကိုင်ပုဝါတည်ဖြင့် သုတ်လျက်ရှိလေ၏။

ထင်။ “အင်ဂျင်နီယာ ဦးလွန်းမောင်ဆိုတာ မိတ်ဆွေကြီးကုတ်တယ်”

သူ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အိမ်ရှင်မောင်လွန်းမောင်ပါသခင်ဗျာ၊ လာတဲ့လိစွကို တသိတ် အမိန့်ရှုံ့ကြပါအုံး”

ထင်။ “ကိစ္စက သိပ်အရေးမကြီးလှပါဘူးခင်ဗျာ၊ နောင်ကြီးရဲ့ တူပညာသိမ်းကမ်းကတော်ဇွဲ၊ မိမိလေးဆုံးထွားတယ်ဆိုတာ ကြားရလို့ ကျွန်တော်တို့ အများကြီးစိတ်မကောင်းပါဘူး”

လွန်း။ “ဪ...ဟုတ်ပါတယ်၊ ကံဆိုးစွာတယ် ခင်ဗျာ၊ ခပြော လက်ထပ်ခါနီးမှ အခုလို အသေဆိုးသေရတာတယ်”

ထင်။ “တူမအရင်းသဲလားခင်ဗျ”

လွန်း။ “တဝမ်းကွဲပါ”

ထင်။ “ဒီလိုပါဦးလွန်းမောင်၊ အခုလူသတ်မှုမှာ ဟောဒီကကျွန်တော် မိတ်ဆွေဦးအုန်း... ဆိုတာက တာဝန်ခံအမှုလိုက်အင်ပိတ်တော်ပါဘဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အရပ်သားပါ၊ နည်းကမောင်ထင်ကျော်တဲ့၊ အဖော်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေကို ကူညီနေတယ်ဆိုပါတော့”

လွန်း။ “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာခင်ဗျာ၊ ကြီးစားပါ၊ ကြီးစားပါ၊ အခုလိုလေးပဲပေါ့ဘဲ”

အစပျောက်သွားရတာ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာ အင်မတန်နာမည်ပျက်တယ်ခင်ဗျာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ နဲ့နဲပါးပါးခြေထုမခံမိသေးဘူးလား။

ထင်။ ။ “မပြစ်လောက်ဘဲဆိုပါတော့ခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဦးလွန်းမောင်က ကျွန်တော်တို့ကို နဲ့နဲပါးပါး အကူအညီ ပေးနိုင်မလားလို့ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့တာတဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ခင်ဗျာ ဦးအုန်းဘူး။”

ဘူး။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့ခင်ဗျာ”

လွန်း။ ။ “နဲ့နဲပါးပါး မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့နှင့်အမျှ အကူအညီပေးပါမယ်၊ ဘယ်လိုအကူအညီမျိုး လိုချင်တယ်ဆိုတာသာ အပ်နှံပို့ပါအုံး။”

ဦးလွန်းမောင်သည် လက်ကိုင်ပုဂံတစ်လုံးဖြင့် နဖူးက ဆံစမျှားကိုငိုင်း၊ ဦးခေါင်းကိုငိုင်း ပွတ်သပ်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ကိုင်ပုဂံကို စားပွဲပေါ်၌တင်ထားလိုက်လေသည်။

ဦးထင်ကျော်က သူ၏ ဉာဏ်ဆိတ်တဲသို့ မသိမသာ လက်နှိုက်လိုက်ပြီးလျှင် မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ပြင်လိုက်ပြီးနောက်...

“အယ်လိုအကူအညီမျိုးလိုချင်သလဲဆိုတော့ ဦးလွန်းမောင်ခေါင်းက ဆံပင်မျှင်တချောင်း လောက်ပေးရမ်းပါလို့ တောင်းချင်တာပါအုံး”

ဦးလွန်းမောင်သည် အံ့အားသင့်ကာ မျှင်ဆုံးမျှားပြီးသွားလျက် နဖူးကိုလက်ကိုင်ပုဂံဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်ပြန်လေသည်။

“အလိုလေး ကြကြီးစည်စည်ပေး၊ ဒီလူထွေးဘယ်နှယ်လူတွေလဲ၊ ဆံပင်ချည်တချောင်း လိုမျှင် တယ်ဆိုတာက တာကောင်းလဲဗျ၊ အဋ္ဌမဟုတ် အကောင်းမဟုတ်နဲ့။”

ထင်။ ။ “တတယ် ခြောက်နေတာ ဦးလွန်းမောင်၊ ခပ်ဗျာ ခေါင်းက ဆံပင် တချောင်းရရင် မင်းကတော်ခေါ်မိလေးသတ်တဲ့အမှုကို ကျွန်တော်တို့ ပေါ်အောင် လိုက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုစကား ဦးထင်ကျော်၏လက်မှာ ဦးလွန်းမောင်၏ လက်ကိုင်ပုဂံ ထပ်ထားသော စားပွဲ ပေါ်ပု မှန်ချပ်ပေါ်သို့ ဆောက်သွားပြီးနောက် တစ်တစ်ကို ကောက်ယူကာ စာအိတ်တတဲသို့ လျှင်မြန်စွာ ထည့်လိုက်လေသည်။ ဦးထင်ကျော်၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံမှာ လျှင်မြန်လွန်းလှသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အံ့အားသင့်လျက်ရှိကြ၏။

ထင် ။ “ဆံပင်ကိုမနှုတ်ပါနဲ့ဟော့ခင်ဗျာ၊ ရပါပြီ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လွန်း။ ။ “ဒီလူဟာ စိတ်မှကောင်းပါလေရှဲ့လား”

ထိုအခါဦးအုန်းဘူးက...

“ဒီမှာဦးလွန်းမောင်၊ ဦးထင်ကျော် စိတ်ကောင်းတာပကောင်းတာတွေ ပြောမနေနဲ့၊ အခု အမှုစစ်နေတဲ့အခိုက် ခင်ဗျာကိုကျုပ်တို့ ဌာနခေါ်သွားရလိမ့်မယ်”

လွန်း။ ။ “ကျုပ်ကို မသင်္ကာဘူးဆိုပါတော့”

ထင် ။ “ဒီလိုဦးလွန်းမောင်၊ အခုမင်းကတော် ခေါ်မိမိကလေးကိုတုသတ်တဲ့ တူပေါ်ပဲ ဆံပင်ချည်တချောင်း တွေတယ်၊ ဒီဆံပင်ဟာ အားကစားကိုလိုက်စားတဲ့ လူသယောကရီပင်၊

ပြီးတော့ဒီလူဟာ ထိပ်ပြောင်ပြီး မကြာခင်ကသံပင်ညပ်ထားတယ်။ နှင်းမိန့် ယူရင်တော့ပေးပစ်ကို သုံးတယ်ဆိုတာအသိ ကျန်တော်သိရတယ်။ ဒါကြောင့်”

လွန်း။ “မလိုက်ဘူးဗျာ၊ မလိုက်ဘူး၊ ဒီဟာ သက်သက်ပဲ့ ကျုပ်ကို စော်ကားတာ၊ ကျုပ်ဘုမအရင်းကို ကျုပ်ကသတ်ရမတဲ့လားဗျာ၊ သွားကြ သွားကြ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်အိမ်ပေါ်က အခုဆင်းသွားကြ”

ဦးထင်ကျော်သည် ဦးဆန်းဘူးအား မျက်စေ့တဖက် အမှတ်စာမဲ့ မှိတ်၍ ပြလိုက်သည်ကို ကျန်တော်မြင်လိုက်ရ၏။

ထင်။ “ဒီလိုဆိုလည်းလဲနေပါဗျာ... မိတ်မရှိပါနဲ့၊ ကိုင်း... ဦးဆန်းဘူးကလဲ အဖမ်းအရင် မလိုနဲ့ အုံးဗျာ၊ ကျုပ်တို့အမှုက စုံစမ်းတုန်းမှီသေးတယ်မဟုတ်လား၊ ဦးလွန်းမောင်ကလူကြီးလူကောင်း တယောက်ဘဲ၊ ဘယ်အခါမဆို ကျုပ်လို့အလိုရှိတဲ့အခါ ရနိုင်ပါတယ်၊ ကိုင်း... ကျုပ်တို့ ပြန်ကြမယ်၊ နေရာရှိတောင်ထိုးပြီ၊ ဦးလွန်းမောင်ကလဲ ကျုပ်တို့ပြောမိဆိုမိတာ မိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ”

လွန်း။ “ဒီလိုဆိုရင်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကဘယ်ထွက်ပြေးအုံးမှာလဲ”
ဦးထင်ကျော်၏မျက်နှာ၌ ပြုလုပ်မိသည်ကိုအလွန်အားနာသည့်ဟန်ဖြင့် ဦးလွန်းမောင်အား အောင်းပန်ပြီးလျှင် ကိုယ်ကိုခပ်ရုံ ရုံပြု၍ အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့ရာ ကျန်တော်တို့လည်းရင်းနှောက်မှ လိုက်၍ဆင်းခဲ့ကြလေ၏။

လမ်းပေါ်သို့ရောက်လျှင် ဦးထင်ကျော်သည် မြောက်သက်သို့ ဝါးတ ရိုက် သာသာခန့် လျှောက်သွားပြီးနောက်လမ်းမျက်နှာချင်းဆိုင်တက်ဖို့တရွတ်လောက်ရည်ဆိုင်တဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ထို့ နောက်ကျန်တော်တို့လည်း ချောင်ကျသောစားပွဲထလုံး၌ထိုင်ကာ လတက်ရုညများကို မှာထား လျက်ရှိစဉ် ဦးဆန်းဘူးက...

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဆရာ၊ ကျန်တော်ဖြင့်နှားမလည်ပါဘူး”

“သေချာသည့်ထက်သေချာအောင် လုပ်လိုက်တာပေါ့ဗျာ”

“ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း ထင်ရှားနေမှသာကျန်တော်ကိုထောင်မိမိလုပ်လိုက်ရုံပေါ့”

“နောက်ဒီထက်ပိုပြီး ထင်ရှားလာပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

“ထုထွေးတယောက်လွှတ်သွားယင် ဆရာ့မှာတော့ အရေးမကြီးဘူးဆရာ၊ ကျန်တော်တို့ ပုလိပ်အရာရှိတယောက်အနေနဲ့ တော့ အင်မတန်တောင့်တန်ကြီးပါတယ်ဆရာ”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် မျက်လည်ကလေးပြောင်လို့ ကိုအုန်းဘူးရဲ့၊ ကျုပ် တွက်ကိန်း မှန်ရင် ခင်ဗျားလူတာအခု ၁ နာရီအတွင်း ပြေးလိမ့်မယ်၊ မပြေးဘူးဆိုယင်ယော့ ကျုပ် ဒီအမှုကို လက်လျှော့ လိုက်ပြီ”

“ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆရာ”

“ခင်ဗျားက မယောင်မလည် ဒီတက်လမ်းထိပ်ကစောင့်၊ ကျုပ်နဲ့ ကိုတင်မောင်က သူတိုက်ရဲ ဟိုဘက်နားကစောင့်မယ်၊ ဒီလူတိုက်အောက်ကိုဆင်းလာယင် မချပြေးပြီးသားဘဲ၊ ဒီအခါ မိအောင် ဖမ်းပေးတော့ကိုင်... ကိုတင်မောင် လာဗျူ၊ ကျုပ်တို့က သူတိုက်တောင်သက်ဘေး ပန်းခြံကွယ် ကလေးကစောင့်ကြမယ်”

သို့နှင့်ကျွန်ရဲတပ်တို့လည်း လူခွဲပြီးလျှင် အရိပ်အခြေကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်လျက်ရှိလေ၏။

၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာလတ်သော်တိုက်ပေါ်မှ လူအယောက်ဆင်းလာ၍ ဆိုက်ကားတစီးကို ခေါ်ပြီး လျှင် တောင်ဘက်သို့ထွက်သွားလေ၏။

မောင်ပြီဖြစ်၍ လမ်းမှာခတ်မီးရောင်များဖြင့် ထိန်လင်းလျက်ရှိရာ လိုင်းကားများသော လမ်းတလမ်းဖြစ်သည်အတိုင်း တိုက်တိုင်းလိုလိုသို့ပင် ကိုယ်ပိုင်ကားများသည် ဝင်ထွက်လျက် ရှိကြကုန်၏။

၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာလတ်သော် ဦးလွန်းမောင်တိုက်ရှေ့သို့အငှားကားတကွစီးတစီး ဆိုက်လာ၍ လူတယောက်သည် တိုက်ပေါ်သို့ပြေးတက်သွားရာ ၎င်းမှာစွပ်ကျယ်လက်ပြတ် ကတုံးဆံတောက်နှင့် ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားတခါးဖွင့်ပေးသော ဦးလွန်းမောင်၏အစေခံပင်ဖြစ်သည်ဟုကျွန်တော် ထင်မိ၏။

၅ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ထိုသူသည် ယူနိုဖောင်းသေတ္တာကြီးတလုံးကို ခေါင်းပေါ်၌ ရွက်ထားပြီးလျှင် လက်တဖက်က ခရီးဆောင်သားရေအိတ်ကြီးတလုံးကို ဆွဲပြီးနောက် တိုက်ရှေ့သို့ ဆိုက်ထားသောတကွစီပေါ်သို့တင်လေ၏။ သူ့နောက်မှ ကပ်လိုက်လာသော ဦးလွန်းမောင်သည် ရှမ်းစောင်ဘီအဖြူ ပိုးရှုပ်လက်တိုအင်္ကျီဝတ်ကာ လိုက်ပါလာပြီးလျှင် တကွစီပေါ်သို့တက်လေ၏။ သို့တက်သည်နှင့်တပြိုင်နက်....

“ကိုတင်မောင် လာဗျူ”

ဟုပြောကာ ဦးထင်ကျော်သည် တအားကုန်ပြေးသွားပြီးနောက် ကား၏နောက်ပိုင်းပေါ်သို့ ခုန်၍တက်လိုက်ရာ ကျွန်တော်လည်း ပွင့်နေသော တခါးမှ အတင်း ဝင်၍ တက်လိုက် သွား၏။ ကားသမားမှာ ခက်ကိန်းနှင့်ဟန်ပြင်လျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း၎င်းအားနောက်မှနေ၍အတင်း ဖက်ထားလိုက်၏။

ဦးလွန်းမောင်သည် ကားရှေ့တွင်ထိုင်မိမ့်မျှသာရှိသေးသဖြင့် ကြက်သေ့ သေလျက်ရှိရာ...

“အောင်မယ်... ဒီအကောင်တွေ အခုထက်ထိ ၄၂ ကို လိုက် နောက်ယှက်နေတုန်းဘဲလား၊ ကိုင်းကွယ်”

ဦးလွန်းမောင်သည် ခါးကြားထဲမှ တစ်ခုခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။ သို့သော် ဆွဲထုတ်သော ဓားမြှောင်ဖြင့်ကျွန်တော်တို့အားထိုးရန် အချိန်မရတော့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအချိန်၌

ဦးအုန်းဘူးမှာ ကားရှေ့မှထောက်လာပြီးဖြစ်၍ ဦးလွန်းမောင်၏လက်ကိုတခါတည်းချုပ်ကိုင်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်ရုတ်တရက်မခိုင်ဘဲရှိနေရာ ဦးထင်ကျော်ကလက်ကိုလိမ်ချိုးလိုက်သောအခါမှ ဓားမြှောင်မှာ အောက်သို့ကျသွားလေသည်။

သုံးယောက်နှင့်တယောက်ဖြစ်သဖြင့် ဦးလွန်းမောင်မှာအလျော့ပေးရလေပြီ။

ထို့နောက် ရန်ဖြစ်သည်ထင်သဖြင့် အပေါ်သားများခိုင်း၍လာရာ ဦးအုန်းဘူးက ရှင်းလင်း ပြောပြသောအခါမှ လူစုံသွားတော့၏။

ကားမောင်းသမားလည်း ဦးအုန်းဘူးအမိန့်ဖြင့် ကားကို ပုဇွန်တောင်ဌာနာသို့မောင်းစေ၏။

ဌာနာသို့ထောက်လျှင် ဦးအုန်းဘူးက တိုင်ချက်ပွင့်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က သက်သေအဖြစ်ဖြင့် အမည်စာရင်းပေးသွင်းရ၏။ အငှားမော်တော်ကားမောင်းသမားက တတိယ သက်သေအဖြစ်ဖြင့် လက်မှတ်ထိုးရလေသည်။

သက်သေများရှေ့တွင် ဦးလွန်းမောင်၏ပစ္စည်းများကိုရှာဖွေသောအခါ ယူနီဖောင်းသေတ္တာ အတွင်းမှ စက္ကူအိတ်များဖြင့် သီးခြားထုပ်ထားသည့် ဒေါ်မိမိလေး၏ လက်ဝတ်လက်စားများကို တွေ့ရပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ ဦးလွန်းမောင်လည်း မိမိတို့မှန် ပါကြောင်း ဖြင့် ပြောချက် ပေးလေသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ထိုကားကလေးနှင့်ပင် လမ်းမတော်ဆက်သို့လာခဲ့ရာ တရုတ်တန်းတွင် ညစာစားရန် ဦးထင်ကျော်၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ ဦးအုန်းဘူးပါလိုက်၍လာလေသည်။

လမ်းမတော်ရှိ တရုတ်ဟောင်းတယ်တခုသို့ ထောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း ဥယျာဉ် အတွက် ညစာများကို မှာယူလျက်ရှိစဉ် ဦးအုန်းဘူးက.....

“နေပါအုံးဆရာရဲ့၊ ဆရာက ဘယ်လို အဆက်ရတာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့က ရန်ကုန်အလယ်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ လူဆိုးတွေ၊ ပြီးတော့ ပဲခူးက လာပ်နားက သူဌေးဦးမြခိုင်ကို ခြေတိုက်သွားတဲ့လူတွေ နောက်လိုသော လိုက်နေတာကိုးဗျ၊ ကျုပ်လိုက်တဲ့လမ်းက မိမိလေးမှာ ရန်ညှိုးရှိသလား၊ မိမိလေးသေရင် ဘယ်သူ့အကျိုးမစားရမလဲ စိတ်ကလမ်းဘဲ၊ ဒီမိန်းမက အခု ကျုပ်တို့ ဖမ်းမိတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားသောမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်မှာလဲ ငွေသုံး သိန်းလောက် အပ်ထားတာရှိတယ် ကိုအုန်းဘူးရဲ့၊ နို့ပြီး ရုပ်ကလဲချော၊ ပစ္စည်းကလဲပေါ်တော့ တိတ်တိတ်ပုန်း ထိတ်ပြီး ကြုံတဲ့ လူလဲပေါ်တာပေဗျ၊ အဲဒီအထဲမှာ ဦးလွန်းမောင်က နံပါတ်တစ်ဘဲ.....”

“.....အဖေ့ဘက်က ညီတဝမ်းကွဲဘဲဗျ၊ အရင်း အချာ မဟုတ် ပါဘူး ဝေးပါတယ်၊ အခုခေတ်မှာ အရင်း အခြာတွေ တောင် ကြုံကြသေးတာဘဲ၊ ဒီတော့ မိန်းမက သူ့ရန်ကလဲ လွတ်အောင် အားကီးရာလဲထောက်အောင်ဆိုပြီး မန္တလေးက ဆွေမျိုးတွေ နားချချက် အတိုင်း သူတို့မြို့က တရားသူကြီး ဦးစိန်ဟန်ဘက်ပါ သွားတာကိုးဗျ၊ အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီး ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း လုပ်လိုက်တာဘဲ၊ ဒီနောက် မင်းကတော် မိမိလေးသေရင် သူ့အမွေကိုဆက်ခံမဲ့လူက ဦးလွန်းမောင်ပါ လေးယောက်ရှိတယ်ဗျ”

“ကျန်တဲ့ သုံးယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ”

“မိမိလေး အမေ့ကံက မောင်တဝမ်းကဲ့တော့လေ၊ မောင်မြမောင်တဲ့၊ မောင်လူပေါ်တဲ့၊ မောင်ခင်ဇော်တဲ့၊ ဒီလူသူငယ်တွေက ငယ်ငယ်ဘဲရှိပါသေးတယ်၊ မောင်မြမောင်က အေဂျီရီးမှာ အလုပ်လုပ်တယ်၊ အငယ် မောင်လူပေါ်နဲ့ မောင်ခင်ဇော်တို့ကတော့ ကျောင်း နေ့တန်း ပါဘဲ အနောက်ပိုင်း ၁၉ လမ်းမှာနေကြတယ်”

“တယ် မိတ်ဆက်မာရုံတဲ့ လူသား”

“သူ့ အချစ်ကို လက်မခံတာကလဲတကြောင်း၊ ဘေရင် အမွေတချို့တဝက် ရထားမယ်လဲ ဆိုတော့ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်လိုက်တာပေါ့ဗျာ”

“ဒြော်...ဒါထက်ဆရာ သူ့ ဆံပင်တချောင်းကိုရခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ရခဲ့သေးတယ်လေ၊ သူ မလေးတော့ ရတဲ့နည်းနဲ့ အတင်း ယူရတာ ပေါ့၊ မနက်ဖြန် အိမ်လာခဲ့အုံးလေဗျာ၊ ဒီဆံပင်အကြောင်း ကျုပ်စမ်းသပ်ပြီး ပြောပါမယ်”

ညဇာ စားသောက်ပြီး၍ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ကိုးနာရီကျော်ကျော်မျှပင်ရှိခဲ့လေပြီ။ နောက်တနေ့၌ ဦးထင်ကျော်သည် ယမန်နေ့က ဦးလွန်းမောင်ထံမှ ရခဲ့သော ဆံပင်ကို ဓာတ်ခွဲ စမ်းသပ်ကြည့်ရာ ယင်းဆံပင်ချည်မှာ ‘တူ’ပေါ်တွင် ဦးအုန်းဘူး ကွေ့ခွဲရသော ဆံပင်ချည်နှင့် အသွေး အရောင်၌၎င်း၊ အဖြစ်၎င်း၊ အအိပ်ထဲတွင် ဆံမျှားတည်နေပုံ၌၎င်း အပျားတွင် တိတိရှိရှိ ပြတ်နေပုံ၌၎င်း အရင်းသက်တွင် နက်၍ နေရာ၌၎င်း တသဝေမတိမ်း တူညီ နေကြောင်း ဖြင့် ဦးအုန်း ဘူး ရောက်လာသောအခါ၌ ဦးထင်ကျော်က ပြောပြလေသည်။

